

Discurs del president Mas al debat d'investidura

Parlament de Catalunya, 9 de novembre de 2015

D'acord amb l'encàrrec rebut per la presidenta del Parlament, em presento davant aquesta cambra per formalitzar la candidatura per a la investidura com a president de la Generalitat de Catalunya, presentar el programa de govern, i demanar-los, si escau, la seva confiança.

Aquesta candidatura és fruit del mandat democràtic rebut a les urnes el propassat 27 de setembre. En aquelles eleccions, la coalició que ara em proposa va obtenir gairebé el 40% dels vots, 62 diputats i diputades i més d'un milió sis-cents mil vots, una xifra que mai cap altra candidatura havia assolit en les deu eleccions anteriors al Parlament de Catalunya, en un llarg període de temps que va des de 1980 a 2015. De la mateixa manera, com tant s'ha repetit en aquestes darreres setmanes, la participació en les eleccions del 27-S també va assolir xifres record mai vistes en uns comicis al Parlament de Catalunya. Senyores diputades i senyors diputats, l'aval democràtic amb què es presenta Junts pel Sí a aquesta investidura és molt sòlid, molt ferm i molt clar. Un aval reforçat, a més, pel fet d'haver quedat com a força més votada a totes i cadascuna de les quaranta-dues comarques de Catalunya i en un 96% dels vots dels nou-cents quaranta-set municipis de Catalunya.

Més enllà de Junts pel Sí, amb una participació històrica del 75%, els vots han atorgat una majoria absoluta indiscutible als partits favorables a la independència de Catalunya. És la primera vegada a la història que hi ha una majoria netament independentista formada per 72 diputats i diputades. Ja ningú pot atribuir-se majories silencioses. S'ha acabat el recurs a les majories silencioses. Les urnes han parlat i el resultat és clar: majoria absoluta dels partidaris de constituir un Estat independent; el sí no arriba per poc al 50% i el no frega el 40%.

En casos precedents d'Estats plurinacionals i de base democràtica, amb resultats no tan clars com l'obtingut a Catalunya, s'han pactat i dut a terme referèndums sobre la independència.

Escòcia - Regne Unit i Quebec - Canadà en són exemples ben evidents. En ambdós casos el suport popular va ser inferior a l'obtingut per la suma de Junts pel Sí i la CUP. En les democràcies de qualitat, s'adeqüen o es construeixen els marcs legals per donar sortida a la voluntat ciutadana expressada a les urnes.

En les democràcies de baixa qualitat o en les pseudo-democràcies, s'utilitzen la fiscalia, la policia i els tribunals per frenar o avortar la voluntat popular. D'aquests dos tipus d'Estats, en quin els agradaria viure? Per quin val la pena lluitar?

L'Estat espanyol, i sobretot el govern central, continuen negant la realitat del que succeeix a Catalunya i tractant d'impedir per tots els mitjans l'expressió democràtica d'un poble. D'un poble, per cert, altament mobilitzat, com ho demostren les quatre darreres massives presències al carrer, exemple a Europa i al món de civisme, de compromís amb un país i d'anhel de llibertat.

Un Estat que a hores d'ara segueix donant l'esquena al diàleg i a la negociació. Aquests darrers dies n'hem tingut nous exemples; el president del govern espanyol ha promogut un bon nombre de trobades amb líders polítics per donar resposta a iniciatives de les institucions catalanes, com la resolució que hem aprovat aquest matí. Resulta altament simptomàtic que no hagi demanat reunir-se amb cap representant legítim de les institucions catalanes: ni el president de la Generalitat, ni la presidenta del Parlament, ni cap altre. És a dir, per parlar de Catalunya es convoca a tothom menys als representants de Catalunya. Una actitud que frega el ridícul i que està molt lluny del *fair play* institucional.

L'atzar ha fet que aquest debat d'investidura tingui lloc just un any després de la històrica votació del 9 de novembre de 2014.

És ben sabut que la resposta de l'Estat al fet de posar les urnes, amb uns quaranta-mil voluntaris implicats i més de dos milions tres-cents cinquanta mil votants, va consistir en promoure querelles per la via penal contra tres membres del Govern de Catalunya d'aquell moment: Joana Ortega, Irene Rigau i jo mateix. Vàrem ser i som els tres primers processats, però molt em temo que no serem els únics, a menys que no canviïn radicalment les actituds de l'Estat espanyol, cosa tan desitjada i desitjable com poc probable que succeeixi.

Les querelles del 9-N són l'última expressió de la prepotència, la miopia política i l'orgull imperial ferit d'un Estat que ni escolta, ni parla, ni negocia allò que no li agrada. Un Estat de tics i reflexos predemocràtics, que pretén inhabilitar o empresonar aquells que promouen processos de participació per conèixer l'opinió de la ciutadania, encara que sigui amb votacions sense vinculació jurídica directa. De debò, qui vol viure en un Estat com aquest? Faig una crida a moltes altres persones i pobles d'Espanya: “¿Quién acepta y quién quiere vivir en un Estado que persigue criminalmente a aquellos que promueven las urnas para conocer la opinión de la gente? ¿Quién se puede identificar y sentirse protegido por un Estado que trata a los demócratas como si fueran delincuentes? ¿Quién se puede sentir atraído por un Estado que utiliza las leyes y los tribunales para acallar la democracia y no para canalizarla?”

Val a dir que en els darrers anys la negativa de l'Estat a donar curs a les aspiracions catalanes ha estat una constant inalterada. I per això som on som. A l'Estat espanyol li ha resultat indiferent quant d'àmplia fos la majoria catalana a favor d'una aspiració concreta: va combatre i es va carregar l'Estatut de 2006 utilitzant descaradament i barroerament el Tribunal Constitucional; va ignorar olímpicament la molt transversal

reivindicació d'un pacte fiscal; va rebutjar altivament la possibilitat de pactar un referèndum; va enfonsar, novament utilitzant el Tribunal Constitucional, la llei de consultes que aquest Parlament havia aprovat folgadamente per 107 diputats sobre 135; va abusar del Tribunal Constitucional intentant aturar el procés participatiu del 9-N; i quan va veure més de dos milions de persones votant amb un somriure als llavis i alguns amb llàgrimes als ulls, amb una barreja, per cert, d'ordre nòrdic i de civisme mediterrani, i amb una intensa, per cert, cobertura internacional, va embogir, aquell Estat espanyol, i va decidir encetar la via penal. Per cert, una decisió que va comportar la dimissió del Fiscal General de l'Estat d'aquell moment, com mesos més tard va provocar el rebuig unànime dels nou integrants de la Junta de Fiscals de Catalunya, persones a qui no es coneix precisament pel seu perfil sobiranista o independentista.

I ara, quan malgrat mil obstacles i barreres, hem aconseguit com a país i com a nació, és a dir, com a societat, plantar cara als poders de l'Estat i a uns quants altres poders, transformant unes eleccions ordinàries en tot un plebiscit, negat, per cert, al començament per alguns, i al final acceptat per tothom, com hem vist aquest matí. Tot just ara i després de tot això uns quants s'esquincen les vestidures perquè el Parlament de Catalunya ha declarat aquest matí que considera deslegitimada el Tribunal Constitucional arran de la sentència sobre l'Estatut de Catalunya de juny de 2010; sentència que, com recordaran, va provocar una multitudinària reacció contrària el 10 de juliol d'aquell mateix any, del 2010, en forma de gran manifestació amb assistència inclosa del president Montilla, aleshores president de la Generalitat. D'això fa poc més de cinc anys. En només cinc anys, Catalunya ha experimentat un canvi sociològic, polític, de projecte i de mentalitat d'una enorme profunditat, sense precedents per la seva dimensió, el seu significat de futur i el seu calat.

Torno a la declaració aprovada avui per aquest Parlament. És fruit del diàleg, de la negociació i del pacte. Com tot pacte implica cessions mútues en benefici d'un acord comú. Cada part cedeix en alguna cosa per arribar a un tot.

El contingut de la declaració és una conseqüència lògica del mandat democràtic recentment formulat a les urnes. Es diu que s'inicia el procés per constituir un Estat independent a Catalunya, traduint així la votació del 27 de setembre, que ha donat majoria absoluta en aquest Parlament; es manifesta que el procés polític català no pot quedar supeditat a decisions alienes al poble de Catalunya, del qual aquest Parlament n'és el representant màxim i natural; obre un procés constituent de base participativa ciutadana; i ofereix, des del primer moment, voluntat de diàleg i negociació amb l'Estat espanyol, la Unió Europea i la comunitat internacional.

Els que es sorprenen d'una resolució així, com la d'aquest matí, és que possiblement no han llegit prou bé el resultat de les passades eleccions.

Vull fer notar que gairebé un 50% de vot a favor de la independència de Catalunya suposa una esmena a la totalitat de la Constitució de 1978; i de l'actuació del seu

àrbitre, el Tribunal Constitucional, que el juny de 2010 va palesar que era un àrbitre de part, no pas de tots, i, per tant, un àrbitre permanentment recusat per una de les parts, la catalana.

El que no diu en canvi la resolució del Parlament és que es prevegi una Declaració Unilateral d'Independència. Som conscients que no haver superat el llindar del 50% dels vots emesos obliga a conduir el procés tenint present la realitat social i política actual del poble de Catalunya.

Si l'Estat fes una lectura serena i assenyada tant del resultat electoral com de la declaració del Parlament veuria que hi ha marge pel diàleg i la negociació. De moment, però, segueix en la seva dinàmica de dinamitar ponts de diàleg i d'entesa, fent seva la màxima de "cuanto peor, mejor". I el que encara és pitjor: utilitzant com sempre qualsevol dinàmica catalana, petita o gran, puntual o permanent, com a municció electoral, com a arma llancívola, en una carrera esbojarrada per veure qui la diu més grossa amb l'intent poc dissimulat de guanyar vots.

Amb tots els antecedents que breument els acabo d'exposar, les eleccions del 27 de setembre han marcat un punt d'inflexió, un abans i un després. Les coses han canviat, i molt. Catalunya és un país en moviment i ningú pot aturar la voluntat majoritària d'un poble que avança decididament cap a un futur millor; que vol una vida millor. Cap querella, cap amenaça, cap por podran frenar l'anhel íntim de milers i milers de persones.

Ara fa quasi bé tres anys em vaig presentar davant d'aquest mateix Parlament per ser investit president i, en la meua intervenció, vaig afirmar que Catalunya havia d'iniciar un nou camí, aleshores, una nova manera de fer, una nova estratègia per fer la seva pròpia transició nacional.

Vaig afegir que aquest itinerari nou requeria una nova mentalitat i que per construir el nostre futur havíem de dependre més de nosaltres mateixos i menys d'alguns altres.

Ho justificava amb paraules que també els vaig expressar en el discurs d'investidura del 2010 i que, al meu parer, continuen plenament vigents. Parlo de fa cinc anys enrere: "Catalunya -deia jo aleshores- ha de fer la seva pròpia transició nacional per conquerir un benestar col·lectiu que estigui més d'acord amb la capacitat productiva del nostre país, una justícia social que descansi més en les decisions autònomes de les institucions catalanes i en els valors compartits del poble català, i una identitat de matriu cultural que pugui projectar-se en el context de la globalització per aportar des de Catalunya el nostre gra de sorra en la millora del conjunt de la humanitat".

Doncs bé, aquest nou camí i aquesta nova mentalitat ja són una realitat. Estem davant d'un moviment majoritari, ordenat i transversal. Un moviment configurat per la visió i la generositat de molts que han entès que la llibertat està per sobre de les

ideologies i les sigles dels partits i que hi ha causes per a les quals val la pena unir esforços, perquè un poble faci realitat els seus somnis i els seus millors projectes.

Un moviment per a tothom, pacífic, democràtic, que busca amb la mà estesa construir un nou marc de relacions que faci possible un futur millor pels ciutadans de Catalunya.

Estem legimitats. Tenim un mandat democràtic majoritari per tal d'iniciar el procés que ha de permetre construir un nou Estat i dotar d'una vida millor totes les persones que componen la societat catalana.

El gran repte d'aquest mandat consisteix a transformar l'autonomia catalana en l'Estat català. La majoria absoluta del Parlament hi és per assolir aquest objectiu major. El plebiscit del 27 de setembre no es va dur a terme per gestionar durant quatre anys l'autonomia cada cop més limitada que tenim, sinó per construir un Estat que es doti d'una Constitució i que sigui reconegut a nivell internacional. El repte és gegantí i la tasca, immensa. Per aconseguir-ho, fa falta tothom. Tothom que hi cregui i que s'hi comprometi; no sobra ningú. Ho repeteixo, no sobra ningú.

En aquests darrers tres anys, a Catalunya s'ha mobilitzat un ingent volum de talent, d'energies i de coneixement per estar ben preparats per a l'exercici de la nostra sobirania.

El resultat de les eleccions justifica plenament l'esforç sense precedents que s'ha fet per part de moltes persones, entitats i institucions.

Tanmateix, la feina acumulada cal completar-la en els propers mesos. De fet, la legislatura que es va encetar amb la constitució d'aquest Parlament i la necessària elecció de president de la Generalitat per donar-li curs, hauria de ser una legislatura de durada relativament curta; idealment no més enllà de divuit mesos, calendari que ens situaria com a màxim a la primavera-estiu de l'any 2017. En aquest curt període de temps, cal haver assolit els objectius que desgrano a continuació:

1. Culminació del procés constituent en la seva fase participativa, ciutadana i associativa.
2. Disseny definitiu de les estructures d'Estat i posta a punt de les mateixes.
3. Tramitació al Parlament de l'avantprojecte de Llei del procés constituent.
4. Tramitació al Parlament de la Llei de transitorietat jurídica.
5. Plena internacionalització del procés de constitució del futur Estat català.

Afegeixo a aquesta llista d'objectius principals la voluntat d'un diàleg permanent i sincer amb l'Estat espanyol per garantir la màxima seguretat jurídica de tot el procés i per evitar perjudicis innecessaris per a qualsevol de les parts implicades. En múltiples ocasions he compromès, i avui ho reitero, que l'ànim que ha de guiar l'actuació de les institucions catalanes ha de ser aquell que no vagi en contra d'Espanya, sinó a favor de solucions que resultin beneficioses per a tothom. El mateix raonament val per a les institucions de la Unió Europea.

No cal dir que aquesta voluntat de diàleg només és possible si és compartida per les parts implicades. Fins ara no ha estat possible materialitzar-la, perquè una de les parts, el govern espanyol, s'ha negat en rodó a negociar l'exercici del dret a decidir del poble de Catalunya, malgrat que una majoria molt gran de la societat catalana el reclama d'una manera o d'una altra.

La presidenta del Parlament esmentava, quan va ser elegida, el terme català d'enraonar, de difícil traducció, deia ella. Per entrar en raó, però, cal que tothom ho vulgui, sense apriorismes, sense condicions prèvies. I sempre a partir dels mandats democràtics rebuts a les urnes, autèntica font de legitimitat, i adequant les normes i els marcs legals a la natural evolució de les societats.

Presento, doncs, la candidatura per ser investit President de Catalunya, per ajudar i contribuir a assolir els objectius assenyalats, per fer-ho amb el tarannà descrit i per un període que raonablement no hauria de superar els divuit mesos. Transcorregut aquest període el poble de Catalunya haurà de ser novament cridat a les urnes per decidir sobre el format definitiu de la futura Constitució catalana. Tots aquells que segueixen o seguim reclamant un referèndum, el tindrem. Serà el referèndum d'aprovació d'un futura Constitució catalana, en l'elaboració de la qual tots hi som cridats. I tots vol dir tots, sense excepcions.

La segona part de la meva intervenció la centraré en la connexió íntima entre el procés sobiranista i el tipus de país al que podem aspirar en un futur no molt llunyà. Sempre hem manifestat que l'autogovern durant les tres darreres dècades, i l'Estat en el futur, han de ser vistos i entesos com a eines per donar una resposta de qualitat als reptes socials, demogràfics, econòmics, culturals, mediambientals i de projecció al món que té plantejats la societat catalana en aquesta primera part del segle XXI.

Sota aquesta perspectiva, la necessitat d'un Estat català no respon a un objectiu per sí mateix, ans al contrari, ha d'estar al servei de la consecució d'objectius majors. Benestar, progrés, equitat, justícia, igualtat d'oportunitats, educació, esperança de vida, llibertat... heus aquí les grans fites a perseguir, els valors als quals apropar-se amb plenitud. Fites i valors que si baixem un graó en la definició podríem anomenar ocupació, treball, salut al llarg de la vida, formació al llarg de la vida, èxit escolar, aprofitament de les capacitats diverses de totes les persones, no discriminació, seguretat, accés a la cultura en igualtat de condicions, sostenibilitat demogràfica i

ambiental, protecció dels més febles o vulnerables, progrés científic, justa distribució de les contribucions fiscals, segones oportunitats, ascensor social... i un llarg etcètera d'objectius i de valors que es corresponen amb les polítiques públiques de qualsevol país avançat.

El mandat que es va iniciar amb la constitució del nou Parlament i que hauria d'agafar velocitat de creuer amb aquest debat d'investidura, encara que pugui ser un mandat relativament i volgutament curt, ha de saber combinar l'ús de la nostra autonomia limitada i retallada amb la configuració i preparació del nou Estat, i tot plegat a fi de millorar les condicions de vida i les expectatives de la població catalana en el seu conjunt.

Ningú no entendria que el futur govern renunciés a utilitzar els instruments disponibles per fer des del primer moment una Catalunya millor al servei dels seus set milions i mig de ciutadans, de la mateixa manera que molts no entendrien que ens limitéssim a l'ús dels estris presents sense dotar-nos de les eines d'un Estat, com es deriva del resultat del plebiscit del setembre. Encara que pugui semblar una paradoxa, el repte consisteix a gestionar l'autonomia i construir l'Estat; precisament per deixar enrere l'autonomia i poder gestionar la sobirania. L'exercici de l'autonomia és el que fan les Comunitats Autònomes; l'exercici de la sobirania, encara que sigui compartida, és el que fan les nacions europees que disposen d'un Estat propi. Aquesta legislatura ha de servir per transitar de l'autonomia a l'Estat. Cada dia menys autonomia, cada dia més Estat.

Ara bé, l'Estat per fer què? Al servei de quines causes?

N'identifico tres de màxima prioritats per a l'acció del proper Govern:

- La primera, fer de Catalunya un país més just, més equitatiu, més preparat, més culte, més segur i més saludable.
- La segona, fer de Catalunya un país amb més feina, més estable, de més qualitat, més dinàmic, més creatiu i més obert.
- La tercera, fer de Catalunya un país més transparent, més modern, de més bones pràctiques públiques i democràtiques.

Anem, doncs, a descriure sintèticament aquestes tres grans causes o prioritats.

1. Un país més just

Catalunya ha viscut els darrers anys una situació dura, difícil, fruit de la crisi econòmica més forta que hem patit en dècades. Tot i que els índexs de pobresa s'han incrementat relativament poc comparant-ho amb els anys previs a la crisi, és

cert que tenim massa famílies que han traspassat el llindar de la pobresa. En som plenament conscients. Durant aquests anys s'han desenvolupat accions per fer front a aquesta realitat però, en certa manera, tenim les mans lligades. L'Estat ens ha imposat, no ha negociat, ens ha imposat, uns límits de dèficit injustos i insolidaris; no ha assumit ni pagat els deutes amb Catalunya; no ha acordat un nou model de finançament autonòmic incomplint així el marc legal; no ha complert els seus compromisos de finançament de la Llei de dependència; ha establert exclusions en la cobertura sanitària pública, i ha atacat les lleis que hem fet per ajudar les famílies vulnerables, per evitar els desnonaments o la lluita contra la pobresa energètica.

D'altra banda, és important remarcar que Catalunya genera prou recursos com per disposar d'un estat del benestar molt més avançat del que actualment té. I, el que és més important, existeix a Catalunya un consens molt ampli en el sentit de dotar-nos d'uns instruments de cobertura social en la línia dels països més avançats d'Europa. Dit d'una altra manera, en aquests anys d'obligada austeritat i d'imposada austeritat, Catalunya hauria pogut mantenir el seu Estat del benestar i les retribucions dels seus empleats públics sense retallades si hagués disposat d'un Estat propi.

Els 10 objectius per un país més just que els concretaré a continuació inclouen tant accions de caràcter immediat per donar resposta a les necessitats més actuals i urgents, com propostes de més llarg recorregut, les anomenades estructures d'Estat, que han de facilitar les eines per dur a terme polítiques beneficioses per a tothom.

Primer. Protecció dels més febles o vulnerables: pla d'emergència social

Necessitem donar una resposta immediata a les famílies vulnerables i les persones amb risc de pobresa que han crescut a causa de la crisi econòmica. No en va la taxa de risc de pobresa o exclusió social (taxa AROPE), tot i ser 3,2 punts menor que l'espanyola, presenta valors clarament encara massa elevats.

S'implementarà, per tant, un pla d'emergència social per reduir la taxa de pobresa que abasti tots els àmbits d'actuació, fent especial èmfasi en l'habitatge i la protecció dels infants. Els més de 1.000 milions d'euros anuals destinats a fer front a la pobresa al Pla de lluita contra la pobresa 2015-2016 han de permetre encarar les situacions més urgents, des dels aliments fins a la cobertura energètica, passant per un ampli ventall de necessitats bàsiques.

Segon. Una societat que no deixa enrere ningú: reforma de la renda mínima d'inserció cap a una renda garantida de ciutadania

Cal transformar la renda mínima d'inserció en una renda garantida de ciutadania, amb un sistema d'incentius per tal de prioritzar la inserció social a través del treball i evitar la cronificació de les situacions de pobresa.

Atenent a la precarietat i vulnerabilitat financera de la Generalitat, caldrà implementar aquesta reforma amb responsabilitat, sense frustrar les justes expectatives de les persones legalment beneficiàries.

Tercer. Protecció del dret a l'habitatge

Els programes s'orientaran a resoldre les situacions de desnonament, tant per impagament del lloguer, com de la hipoteca en casos d'exclusió residencial; a augmentar el parc públic d'habitatges; i a abordar un gran acord amb els grans tenidors d'habitatges per a la regularització i ocupació d'aquests habitatges buits en règim de lloguer i, en la mesura del possible, de lloguer social.

L'Estat no ha afrontat el problema i només ha sabut portar als tribunals l'impost als pisos buits de les entitats financeres -un impost promogut pel Govern de Catalunya amb objectiu clarament social- o les modificacions del Codi de Consum de Catalunya, per a la millora de la protecció de les persones consumidores en matèria de crèdits i préstecs hipotecaris, vulnerabilitat econòmica i relacions de consum. És a dir, dinàmiques judicials per part de l'Estat per combatre solucions polítiques sobre temes d'emergència social.

Amb les eines disponibles o creades hem arribat a més de 71.000 famílies en matèria d'habitatge, un avenç significatiu respecte les 45.000 que eren beneficiàries d'actuacions en matèria de política social d'habitatge l'any 2012, ara fa tres anys. S'imaginem què podríem fer amb totes les eines pròpies d'un Estat, amb àmplia capacitat de decisió en matèria d'habitatge?

Quart. Salut al llarg de la vida: per un nou model de salut i atenció social integral.

Catalunya, malgrat les limitacions financeres derivades de la situació de dependència de l'Estat, disposa d'un dels millors sistemes públics de salut del món. Així ho reconeixen els propis ciutadans usuaris dels serveis de salut, en una Catalunya que té la millor esperança de vida europea, junt amb Islàndia i Suïssa, i la segona millor del món, com Espanya, després del Japó.

El nostre és un bon model, però que pateix d'un infrafinançament crònic. L'increment de recursos de la sanitat pública, fruit d'esdevenir un nou Estat, permetrà que el sistema no pateixi l'estrès ni les retallades pressupostàries que ha hagut de patir en els darrers anys.

La millora del model, fruit de disposar de plenes competències, passarà per impulsar l'atenció integrada, social i sanitària; potenciar l'atenció primària, comunitària i domiciliària; per la implantació de nous models de participació i interacció amb la ciutadania, i per la utilització de tractaments i metodologies innovadores.

En la línia de les decisions adoptades en el seu moment pel Govern català, es garantirà l'assistència sanitària a totes les persones que visquin a Catalunya, independentment de la seva situació administrativa.

Cinquè. Una escola catalana inclusiva i d'èxit educatiu

L'element clau per reduir les desigualtats és l'existència d'un sistema educatiu de qualitat, que garanteixi la igualtat d'oportunitats a la societat. L'esforç per un ensenyament de qualitat ha permès reduir l'abandonament escolar prematur en més de 10 punts respecte el 2008, i incrementar fins a un 60% els centres que utilitzen l'anglès en matèries no lingüístiques a l'ESO, quan el 2012 aquest 60% només era el 27%.

Posar en dubte aquest model i intentar fer-lo trontollar, com ha fet el govern de l'Estat amb la LOMCE, posa de manifest l'absolut menyspreu de l'Estat pel sistema educatiu català i la seva voluntat uniformitzadora. L'experiència demostra que només disposant d'un Estat es pot garantir la supervivència del model de consens d'escola catalana vigent fins avui. Si fins i tot allò que genera un consens més ampli i transversal a Catalunya és posat en dubte, és que qui realment ha desconnectat de la realitat catalana és el govern espanyol.

En la línia de continuar augmentant l'èxit escolar a Catalunya com ha vingut succeint en aquests darrers anys, es seguirà desplegant la Llei d'Educació de Catalunya, fruit d'un ampli consens assolit en el seu dia en el nostre Parlament.

Sisè. Una societat cohesionada: suport a les famílies i a la gent gran

Més enllà de les actuacions ja esmentades i que tenen també un clar enfocament de suport a les famílies, especialment aquelles que es troben en situació més vulnerable, és fonamental avançar en la implantació de polítiques específiques de protecció familiar, en la línia dels països europeus amb una trajectòria més solvent en aquest àmbit.

Ens cal orientar polítiques decidides per afavorir la conciliació de la vida laboral i familiar; concentrar accions integrals de suport a les famílies que viuen situacions de vulnerabilitat; donar una resposta, des de tots els vessants, al repte de l'envelliment i a les necessitats de la gent gran; promoure una fiscalitat justa per a les famílies, especialment aquelles que viuen en situació de pobresa.

Per aquest motiu, caldrà:

- Elaborar una proposta de **Llei catalana de promoció de l'autonomia personal**.

- Elaborar una **Llei d'adopció internacional catalana** per donar unitat, racionalitat i agilitat a la matèria a nivell normatiu.
- Elaborar un decret per desenvolupar un **nou model d'atenció integral a l'envelliment**, amb la finalitat d'orientar l'atenció diürna cap a un vessant preventiu i recuperador de l'autonomia de la persona. Aprovar el **Projecte de llei de suport a les famílies**, per incloure serveis i prestacions que responen a les noves realitats i necessitats de les famílies.
- Aplicar el **Decret del Consell de la Gent Gran de Catalunya** i materialitzar la constitució del nou **Consell de les Persones Grans de Catalunya**.

Setè. Accés a la cultura en igualtat de condicions: un país culte com a garantia de futur

Catalunya és, sense cap mena de dubte, un país culturalment avançat i amb un alt nivell de creativitat. Disposa d'un patrimoni importantíssim i diferencial, essent-ne el seu principal actiu la llengua catalana, però, alhora, és un país obert al món i permeable a les tendències i idees que arriben d'arreu.

Tanmateix, en els darrers anys, el món de la cultura ha viscut revessos importants, especialment per part de l'Estat espanyol (increment de l'IVA, 21%; reducció dels ajuts; pirateria no resolta...). Cal revertir aquesta situació. I per això cal, una vegada més, disposar d'eines d'Estat, com una Llei de mecenatge per fomentar la participació i col·laboració de la societat civil en la defensa i promoció de la cultura i la llengua, o una Llei de propietat intel·lectual que fomenti la protecció econòmica de l'autor, que faciliti l'establiment de models de negoci basats en l'entorn digital i que promogui l'accés a la cultura.

Així mateix, ens proposem:

- Elaborar l'**Estatut de l'artista** que reguli les peculiaritats pròpies de l'àmbit laboral i de seguretat social, contractual, tributari, de propietat intel·lectual i formatiu del sector cultural.
- **Vetllar que el català sigui reconegut i acceptat com a llengua de ple dret en tots els organismes internacionals** en els quals participi el nou Estat, especialment tots els que depenen de l'entramat d'institucions europees.
- Crear la **Mancomunitat cultural catalana**, sota la fórmula d'un consorci, amb la finalitat de sumar els esforços de les administracions que tenen responsabilitats en l'àmbit de la cultura.
- Aprovar el nou **Pla de Museus de Catalunya**, un **catàleg únic dels fons museístics i el Fons Nacional d'Art**.

- Redactar els plans integrals de Música, el Llibre i les Arts Visuals per tal de respondre als reptes d'aquests sectors de creació cultural.

Vuitè. Un país acollidor i obert i socialment desenvolupat

Catalunya ha estat i és un país pioner en la integració de persones vingudes d'arreu del món. També ho ha de ser en l'ajut a aquells que necessiten ser acollits en moments de dificultat. Ara tenim el deure i l'oportunitat de seguir sent un exemple davant d'un repte humanitari de grans dimensions. Per això caldrà:

- Continuar treballant en l'**estratègia d'acollida de les persones refugiades**, generant així mateix un marc estable de relacions amb l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als refugiats (ACNUR).
- Garantir l'escolarització i els ajuts addicionals necessaris per als nens refugiats que puguin arribar a Catalunya. Donar cobertura i resposta sanitària a les persones refugiades, a les quals s'estendrà targeta sanitària amb equitat d'accés i s'oferirà un programa d'atenció psicològica.
- Dissenyar el **nou pla de Ciutadania i de les Migracions 2017-2020**.
- Aplicar el **Pla de protecció Internacional a Catalunya**, pioner a Catalunya i a la resta de l'Estat, coordinant i concretant les mesures que es deriven de l'anàlisi dels problemes reals i dels recursos existents.
- Reforçar l'**Agència Catalana de Migracions**, com a organisme únic de coordinació de totes les polítiques migratòries, consolidant així el sistema català d'integració.

Adicionalment, hem de continuar sent un referent en matèria de no discriminació i igualtat:

- **Desplegant la Llei 17/2015 d'igualtat efectiva de dones i homes** com a nova eina que permetrà avançar en els drets de les dones i contra la violència masclista. I aprovant la **Llei per a la igualtat de tracte i la no discriminació**.
- Elaborant el VIII **Pla estratègic de polítiques de dones de la Generalitat de Catalunya 2016-2019**.
- Implementant el **Programa d'intervenció integral contra la violència masclista 2016-2019**, que estipuli les línies estratègiques i els recursos d'atenció, recuperació i coordinació per a l'abordatge de la violència masclista.

Novè. Un model de concertació social que cohesioni el país

El teixit associatiu català té una llarga tradició i el país ha destacat per disposar d'una vocació social comunitària que, cal dir-ho, l'Estat espanyol no ha sabut apreciar. Un exemple concret: els incompliments de 13 sentències que obliguen l'Estat a destinar el 0,7% de l'IRPF a entitats catalanes i als beneficiaris dels seus programes. 13 sentències del TC incomplertes pel govern o pels governs espanyols.

Amb la mirada orientada cap a la creació d'un nou Estat, és hora de reforçar el tercer sector social, el voluntariat i l'associacionisme, com a engranatges prioritaris de la cohesió social.

En aquest sentit:

- Es continuarà implementant el **Pla de Suport del Tercer Sector Social** i la **Llei de Voluntariat**.
- S'aprovarà una nova **lleï específica de Foment de l'Associacionisme** amb mesures fiscals, jurídiques, laborals, comunicatives, entre d'altres.
- S'elaborarà un **Pla de Foment de l'Acció Comunitària a Catalunya** per promoure l'apoderament, el desenvolupament de les persones amb l'increment de la participació de les entitats, i situar Catalunya a l'avantguarda d'Europa en cohesió i participació social.
- S'aprovarà una **instrucció específica per promoure la introducció dels aspectes socials en la contractació pública** per part de tots els departaments i de totes les entitats del sector públic de la Generalitat de Catalunya.
- Es constituirà el **Consell de la Discapacitat de Catalunya** (CODISCAT).

Desè. Creació de l'Agència Catalana de Seguretat Social

Tal i com marca l'acord parlamentari recentment aprovat, una de les lleis que prioritzarà aquesta cambra és la de creació de l'Agència Catalana de la Seguretat Social. Aquest és un dels elements essencials en la construcció de l'Estat propi. És l'eix sobre el qual s'articularen les polítiques socials del futur Estat català, de les quals hem parlat anteriorment i, alhora, assumirà les prestacions que actualment cobreix la Seguretat Social espanyola. Entre aquestes, cal destacar les pensions i la prestació d'atur.

Catalunya, amb més gent que treballa, salaris més alts i una taxa d'atur més baixa que la resta de l'Estat espanyol, té capacitat no només per garantir el pagament de

les pensions actuals, sinó, fins i tot, per millorar les prestacions socials en el seu conjunt, incloses les pensions.

2. La segona gran causa o prioritat és un país amb més i millor feina

Tot i que les dades de persones ocupades són cada cop millors i s'ha revertit la tendència de destrucció d'ocupació, cal fer notar que la crisi dels darrers anys, encara ben viva per a moltes persones, ha implicat un empobriment per a moltes famílies i una pèrdua de poder adquisitiu per a molts treballadors i treballadores.

Cal revertir aquesta situació i promoure un model econòmic en què el progrés es basi en estructures productives sòlides i sostenibles i no en models especulatius propis d'èpoques passades. Hem de fer el possible també per consolidar i expandir les classes mitjanes, cercant una estructura social equilibrada i un millor repartiment de la riquesa.

Tot just fa uns dies, vostès ho recordaran, s'han conegut les darreres dades de l'Enquesta de Població Activa: la taxa d'atur a Catalunya ha caigut fins el 17,5%, la taxa més baixa dels darrers cinc anys. És una millora clara, però insuficient. Catalunya pot i ha d'aspirar a tenir els nivells molt moderats d'atur de països equivalents com Àustria, Finlàndia o Dinamarca. Són països que tenen una capacitat de decisió en matèria laboral i uns recursos que Catalunya no té. Per això aspirem a tenir-los, i els necessitem. Precisament per això.

Amb els instruments actuals, que som els que tenim en aquest moment, caldrà desplegar la nova llei d'ordenació del sistema d'ocupació i del servei públic, aprovada per aquesta mateixa Cambra el passat mes de juny. Una llei que pretén coordinar i optimitzar tots els recursos destinats a fomentar l'ocupació.

Tot plegat sense oblidar els col·lectius específics amb els programes de Garantia Juvenil, que s'estan activament fortament en aquests moments, i el programa de Grans Actius, per donar suport als aturats menors de 30 anys i majors de 45 respectivament, o l'impuls d'un nou model d'integració laboral de les persones amb discapacitat.

De cara a viure en un país amb més feina i de més qualitat, ens calen també un conjunt objectius, que també resumiré sintèticament, un cop més en deu:

Primer. Una formació professional adaptada al mercat de treball

Entre el 2007 i el 2015, la matrícula en formació professional inicial s'ha incrementat un 80%, i la formació professional dual ja arriba a més de 5.000 alumnes, amb la implicació de més de 1.000 empreses i 150 centres educatius.

La formació professional s'ha demostrat com una eina eficaç en la lluita contra l'atur: la taxa dels graduats de formació professional segueix sent inferior a la taxa d'atur de Catalunya i molt inferior a la taxa d'atur dels joves d'entre 16-24 anys.

En el camí per prestigiar la formació professional, en els propers mesos caldrà desplegar la Llei de formació i qualificació professional, que aquest Parlament va aprovar el passat mes de juny, amb l'objectiu d'adaptar-la a la realitat empresarial del país.

Segon. Suport a la petita i mitjana empresa i als emprenedors autònoms

Amb una estructura empresarial formada en la seva gran majoria per petites i mitjanes empreses, i amb una taxa d'activitat emprenedora per sobre de la mitjana europea, cosa que de vegades se silencia, Catalunya ha de seguir apostant per les PIMES i els autònoms.

Un dels grans reptes és concloure el procés de transformació de l'Institut Català de Finances en un banc públic d'inversions en el marc de la Unió Bancària Europea, per tal de millorar el finançament al sector productiu, centrat en les PIMES. Cal recordar que des del 2011, i coincidint amb la reorientació de la seva activitat, s'han concedit préstecs i avals a més d'11.000 empreses, majoritàriament PIMES i autònoms, amb especial èmfasi en projectes que fomentin la innovació, la internacionalització i la creació d'ocupació.

L'altre gran repte en aquest terreny és aplicar totes les millores de la llei de simplificació administrativa aprovada abans de l'estiu pel nostre Parlament, amb l'objectiu d'agilitzar l'activitat econòmica i de disminuir-ne la càrrega burocràtica.

Tercer. Reimpuls de la política industrial i suport a l'activitat exportadora

Catalunya ha assumit històricament el lideratge industrial a l'Estat espanyol, i també en les exportacions. De fet, l'obertura comercial de Catalunya és similar, aquí sí, a la de països com Dinamarca, Àustria o Finlàndia. Catalunya ocupa la 7a posició de la UE sobre 28 països en exportacions per càpita.

A més, exporta el 25% de tot l'Estat i concentra una de cada 3 empreses exportadores, sense oblidar que és una de les regions preferides a Europa per als projectes d'inversió estrangera que, per cert, continuen arribant.

Disposem del teixit productiu i del talent, però ens calen infraestructures competitives, mecanismes per atraure més inversió estrangera productiva i superar el desgavell energètic de l'Estat, que fa que les empreses paguin un dels preus més alts de l'energia de tot Europa.

Ens cal, doncs, refermar la recuperació econòmica actual amb mesures com:

- El desplegament de l'**Estratègia Industrial per Catalunya**.
- La constitució de les **primeres comunitats RIS3CAT**, és a dir, agrupacions d'empreses i centres tecnològics que materialitzin grans projectes d'innovació industrial.
- La creació de l'**Oficina de Suport a les Patents Industrials i Tecnològiques**.
- La creació de l'**organisme de suport financer a les exportacions** i el reforç de la xarxa d'Oficines de Comerç i Inversions a Catalunya, xarxa d'oficines a l'exterior, ja en seran 40 el 2016, per potenciar l'exportació, l'atracció d'inversió estrangera i la internacionalització de les empreses catalanes.
- L'execució de la segona fase d'ordenació del **sistema català de suport a la innovació**, amb la consolidació d'Eurecat i la implementació de les noves certificacions TECNIO.
- L'impuls del pla d'ordenació i modernització dels polígons industrials de Catalunya.

Quart. Un comerç, turisme i consum responsables i de qualitat

El dinamisme de l'activitat econòmica catalana és vital per crear llocs de treball i els indicadors demostren que Catalunya està ben musculada en aquest àmbit: un model comercial potent i propi, és a dir, diferenciat; una dinàmica de consum sostinguda, i una capacitat d'atracció turística de primeríssim nivell a tot el sud d'Europa.

El model comercial català és un actiu que cal protegir davant els intents reiterats de l'Estat espanyol de tombar-lo als tribunals, un cop més.

Per seguir sent capdavanters en l'àmbit turístic, s'aprovarà el **Pla de Màrqueting Turístic 2016-2018**, amb l'objectiu de millorar la qualitat del sector, fomentar l'atracció de visitants d'alt valor afegit i minimitzar l'impacte que aquests puguin tenir sobre els nostres conciutadans.

Cinquè. Un ecosistema de recerca i innovació

Catalunya té una capacitat innovadora indiscutible i és una potència europea amb resultats excel·lents: un 52% dels ajuts de l'Espai Europeu de Recerca captats per l'Estat espanyol s'han quedat a Catalunya, representant com representem el 16% de la població i el 19% de l'economia; 3 universitats catalanes entre les 100 millors del

món d'aquelles que se'n diuen més joves, de menys de 50 anys, i científics en posicions mundials de primer nivell, en tenim molts.

Hem obert relacions científiques amb països innovadors (Israel, Califòrnia, Massachusetts...), però només amb totes les eines pròpies d'un Estat podem seguir apostant per l'excel·lència i fer un pas endavant: crear un veritable sistema de recerca i innovació que asseguri la transferència de coneixement als entorns empresarials.

Caldrà centrar-se en:

- Elaborar d'una **Llei sobre el sistema de recerca**, amb visió integral i de país, **i una Llei de mecenatge científic**.
- Implementar **l'estratègia de recerca i innovació per a l'especialització intel·ligent de Catalunya** (RIS3CAT) a través de projectes col·laboratius d'R+D+I amb els objectius d'Europa 2020.
- Iniciar les activitats del **campus Diagonal-Besòs** de la Universitat Politècnica de Catalunya.
- Crear un **Programa de professorat industrial** que possibiliti la mobilitat temporal del professorat a la indústria, com a mecanisme de foment de la transferència de tecnologia i coneixement.
- Definir una **proposta estratègica de sistema integral de beques i ajuts** per al sistema universitari català.

Sisè. Un país amb infraestructures competitives

Entrar a parlar d'infraestructures és parlar de despropòsits i promeses incomplertes: des del Pla de Rodalies, que tants milers i milers de milions d'euros havia de portar a Catalunya i n'ha portat uns pocs centenars en una pila d'anys, des del Pla de Rodalies a la Disposició Addicional 3a de l'Estatut, sempre incompleta durant 7 anys, excepte en un sol any; la manca d'inversions en carreteres com la N-340 a Vallirana i Camp de Tarragona; greuges comparatius, vostès saben que els Pressupostos Generals de l'Estat destinen aquest any a Catalunya el 9,5% del total d'inversions estatals, molt per sota del que li pertocaria per població, fins i tot per població, i no cal dir per pes econòmic. I es un dèficit crònic, no és només aquest any, és sempre igual.

Algunes prioritats a curt termini consistiran a:

- Fer un **inventari d'infraestructures i serveis que poden ser assumits per la Generalitat**.
- Definir un **model de gestió individualitzada dels aeroports**.
- Treballar per millorar el **servei de Rodalies** i acabar de completar la xarxa interurbana de transport públic amb els serveis exprés.cat a partir de 2016.
- Posar en funcionament la **Línia 9** del Metro entre la T1 de l'aeroport i Collblanc, aquest proper mes de febrer) i el perllongament dels **FGC a Sabadell**, durant el 2016, exactament igual que s'ha fet a Terrassa durant aquest any 2015.
- Desplegar la **T-Mobilitat** i la implementació de la **Llei de finançament del transport públic**, aprovada per unanimitat el passat mes de juliol en aquest Parlament, que preveu un canvi en el sistema de corones, noves fonts de finançament i mecanismes de control per evitar l'endeutament del sistema.
- Desenvolupar el Pacte nacional per a la transició energètica per avançar cap un model amb majors quotes d'energies renovables, a la vegada que desenvolupar tots els mecanismes per assumir les competències en matèria d'energia (normativa i organismes reguladors).
- Amb la vista posada a convertir Catalunya en una regió intel·ligent de referència internacional, desplegar l'estratègia **SmartCAT** que aprofiti l'ús de la tecnologia i de la informació digital al servei de persones, empreses i administracions.
- Consolidar el **hub tecnològic** de Barcelona amb el suport a les iniciatives que giren al voltant del World Mobile Congress, la Smart City Expo i la Internet of Things Exhibition.

Setè. Per un camp i un mar català amb veu pròpia a Europa i basats en la qualitat i la proximitat

El sector agroalimentari català és un model de referència a Europa per la seva qualitat i, de fet, és un dels primers clústers agroalimentaris de tot el sud d'Europa. Aquest bon posicionament és fruit d'unes particularitats que han de ser defensades per garantir la seva competitivitat.

Parlar amb veu pròpia a les instàncies europees en l'àmbit agrari és sens dubte un element cabdal en l'aposta pel camp i el mar català.

A més, es crearan o implementaran:

- El nou **Pla integral interdepartamental de desenvolupament rural**.
- Un **Fons de Garantia Agrària Català** i una xarxa d'assegurances agràries a nivell de Catalunya.
- El nou **pla de foment de la producció agroalimentària ecològica 2015 – 2020**.
- Un **sistema de formació agrària empresarial** que ajudi a millorar la capacitat de gestió econòmica empresarial als agricultors, ramaders i pescadors catalans.
- Un **pla de promoció** dels aliments i dels productes de la terra i del mar.

Vuitè. Un país sostenible ambientalment i territorialment

L'aire que respirem, l'aigua que bevem, el sol que prenem, són béns comuns que cal cuidar i transmetre a les generacions futures. Catalunya s'ha caracteritzat històricament per ser un país avançat en les seves polítiques ambientals, les ha aplicat per convicció, no per obligació, una mostra més que quan tenim competències, en fem bon ús. Personatges rellevants d'avui dia, com el president nord-americà Barack Obama o el Papa Francesc estan fent d'aquests ideals uns objectius a assolir, conscients de l'impacte que la inacció tindria sobre les generacions actuals i futures.

No ens quedarem enrere en l'impuls de la recerca i la inversió en sectors estratègics com les energies renovables, la introducció de criteris de fiscalitat i economia ambiental i la promoció de l'ecoinnovació.

A curt termini, caldrà posar el focus en:

- L'impuls de la **Llei de Canvi Climàtic**.
- La creació de l'**Agència del Medi Ambient i del Territori**, que permeti consolidar una marca de rigor i prestigi en els temes territorials i ambientals.
- Un **Pacte Nacional sobre l'Aigua**, que superi els plantejaments anacrònics del Plan Hidrológico de l'Estat.

No voldria acabar aquest bloc sense referir-me a dues estructures d'Estat fonamentals per la seva envergadura i també per la seva importància estratègica en un país com el que volem fer: el Banc central i la Hisenda pública.

Novè. El banc central de Catalunya

Catalunya necessita comptar amb totes les estructures necessàries per ser un país normal i, entre aquestes, sobresurt el Banc central de Catalunya, una institució independent que vetllarà per l'estabilitat financera i el bon funcionament del sistema, en equilibri amb l'interès general i particular d'estalviadors i empreses, a la vegada que supervisarà la solvència i el compliment de la normativa de les entitats de crèdit.

És l'oportunitat de crear unes institucions professionals, independents i transparents, que donin credibilitat al sistema financer i protegeixin estalviadors, empreses i ciutadans, sense interferències.

Desè. La Hisenda pròpia

En el recent acord parlamentari, aprovat per aquesta cambra, s'ha definit com a prioritari un nou marc legal al voltant de la futura hisenda catalana.

Aquest ha estat històricament un cavall de batalla pels catalans. Els greuges econòmics segueixen amb el model de finançament de l'Administració autonòmica catalana, la Generalitat, i amb el model de desequilibri fiscal entre Catalunya i la resta de l'Estat.

Tots aquells intents que s'han fet per reequilibrar la situació han estat infructuosos, tots. Dos exemples: un mirant llarg en la història, l'altra molt més recent. El primer, l'Estatut de Núria de 1931 establia una Hisenda autònoma per Catalunya, diferenciada de la Hisenda de la República, possibilitat que va ser retallada un any després per les Corts espanyoles. L'Estatut de 2006, molt més recent, preveia també un Consorci, el vigent, per cert, el que es va aprovar en referèndum; preveia un Consorci entre l'Agència Estatal d'Administració Tributària i l'Agència Tributària de Catalunya que permetria una situació de col·laboració intensa i d'igual a igual. Mai s'ha fet realitat.

En aquest nou procés, avançarem en tot el que estigui a les nostres mans per fer realitat la Hisenda Pública. Una Hisenda que també superi el model tradicional de control i persecució, per un nou model en consonància amb el segle XXI basat en la cooperació i la confiança entre contribuent i Administració.

A hores d'ara hi tenim treballant els millors especialistes i entre les actuacions que es preveuen destaquen les següents:

- Reforç de l'estructura organitzativa de la hisenda pròpia, i continuació del desplegament de la xarxa d'oficines de recaptació i gestió tributària.
- Dotació a l'Agència Tributària de Catalunya (ATC) de l'estructura organitzativa, els recursos personals i materials necessaris per a la

consolidació de la Hisenda Pròpia, mentre s'avança en el sistema de gestió tributària i recaptació que doni suport a qualsevol tipus de tribut sobre els que la Generalitat tingui competència en cada moment.

- Concreció dels mecanismes per posar en marxa els diferents organismes que permetran exercir la plena autonomia en matèria fiscal: el Consell Fiscal de Catalunya, l'Institut d'Estudis Tributaris de Catalunya, l'Oficina Catalana de Fiscalitat Internacional, la Duana de Catalunya, l'Agència Catalana de la Propietat Immobiliària, entre d'altres.

3. La tercera gran causa o prioritat al servei : un país de bones pràctiques

La crisi de confiança envers les institucions i la política és un dels elements que requereixen una actuació més contundent amb mesures decidides, ja que sense confiança no hi ha democràcia de qualitat. És necessari que tothom sàpiga que les institucions són clares i segures, netes i transparents. La percepció actual no és aquesta, i d'aquí la necessitat i l'autoexigència de fer esforços contundents i creïbles per recuperar la plena confiança.

Ara que es parla tant de nova política, la creació d'un nou Estat és la millor manera de fer nova política; és el repte de fer un punt i a part, de forma ordenada, per tornar a posar al dia les institucions i fer-les més properes a la ciutadania, una ciutadania que se sap responsable amb drets, però també amb deures.

En aquest bloc d'objectius els en destacaré quatre:

Primer. Elaboració dels marcs legals relatius al procés constituent

El primer objectiu és majúscul. Donar compliment als termes de la resolució que el Parlament ha aprovat aquest mateix matí. No m'hi estendré perquè en faré referència a la darrera part de la meva intervenció, però sí que comentaré algun aspecte puntual.

En qualsevol cas, donem el tret de sortida al procés constituent que ha de culminar amb l'aprovació de la Constitució catalana. Ho hem de fer amb rigor i solvència. Ha de comptar amb la implicació de la societat civil organitzada. Un procés obert, integrador i actiu, que haurà de ser el fonament i la inspiració del text final de la Constitució.

Resulta evident i fins i tot elemental que per donar consistència a tot el procés polític que tenim el mandat de desenvolupar ens cal no un govern en funcions, sinó un govern definitivament constituït, i d'aquí la extraordinària importància d'aquesta sessió d'investidura.

El proper govern haurà d'iniciar i, així mateix, promoure l'agenda de negociació amb l'Estat espanyol, així com l'agenda europea i internacional per al reconeixement del mandat a favor de la constitució del nou Estat que neixi de la futura Constitució catalana referendada per la ciutadania. I això és evident que no es pot fer amb un govern en funcions, s'ha de fer amb un govern definitivament constituït.

Segon. Més impuls a la transparència i noves mesures de regeneració democràtica

El nou Estat ha de néixer de la confiança entre administració i administrats, en una relació bidireccional.

En aquest sentit, caldrà avançar en aspectes com:

- Elaboració del **Llibre blanc de la participació i la democràcia** de forma conjunta entre govern, entitats i ciutadania.
- Elaboració, esperem que aquest cop sí, d'una nova **Llei electoral de Catalunya** que avanci en la proximitat entre electors i elegits (representants i representats), reguli el vot anticipat, universal (per les persones amb problemes de visió o de mobilitat) i introdueixi mecanismes de vot electrònic. En la passada legislatura vàrem estar molt a prop de l'acord; cal, doncs, acabar la feina i tenir Llei electoral en la legislatura que ara comencem.
- Impuls i desenvolupament de la normativa en matèria de transparència i retiment de comptes de l'activitat pública, i aprovació del **Reglament de la Llei de la Transparència**, accés a la informació pública i bon govern.
- Redacció d'un projecte de **Llei de contractes del sector públic de Catalunya** amb la finalitat d'aconseguir plenament un millor accés a la contractació pública - particularment per a les PIMES i les entitats socials- i incrementar-hi l'eficiència i la transparència. Aquesta llei serà d'aplicació també a les administracions locals de Catalunya.
- Sistema de **Govern Obert**, agrupant en una sola estratègia les polítiques de participació ciutadana, transparència i dades obertes de manera transversal a tota l'Administració.
- Projectes de **democràcia electrònica** per impulsar la participació en base a la transparència i l'accés a la informació i per fer de Catalunya un país amb ciutadania ben activa i implicada.
- Compliment íntegre dels **critèris de transparència de la International Transparency Agency**, mantenint els estàndards assolits en els darrers anys,

que han situat la Generalitat de Catalunya entre les institucions més transparents del conjunt de l'Estat espanyol, després d'un gran esforç.

Tercer. Una Administració pública moderna, eficient, lleial i col·laborativa

Una de les grans oportunitats que tenim en la creació d'un nou Estat és no repetir els errors del passat i impulsar una nova administració àgil que respongui a les demandes ciutadanes i col·labori amb lleialtat amb els diferents nivells d'administració.

Com a nou Estat, caldrà crear les estructures administratives necessàries per executar les competències que encara no tenim, i que requereix la pertinença a la Unió Europea. Serà aquesta una oportunitat per millorar l'Administració electrònica, per exemple, i tots aquells processos que ara es detectin obsolets i impropis d'una nova Administració del segle XXI.

En aquest sentit, evolucionarem cap a un nou model de sector públic, sense tantes limitacions organitzatives, impulsant les activitats de governança de l'Administració de la Generalitat i del seu sector públic per prendre les millors decisions i retre comptes, institucionalitzant pràctiques d'excel·lència i auditories administratives.

El reconeixement al món local es concretarà mitjançant una nova **Llei de Governos Locals de Catalunya**, per establir un model propi de l'administració local de Catalunya; una nova **Llei de Finances Locals de Catalunya**, i una nova **Llei d'Ordenació Territorial de Catalunya**, que simplifiqui els nivells administratius i racionalitzi les competències i funcionament de les diferents administracions.

Quart. Un país amb més justícia i seguretat

La configuració del nou Estat permetrà dotar-nos d'una nova administració de justícia, eficaç i accessible, que sigui exigent amb el compliment de la llei, accessible per tothom i amb terminis de solució raonables, no com els d'ara. Amb un sistema de justícia gratuïta de qualitat per a les persones sense prou recursos.

En la transició fins a arribar a aquest moment es durà a terme:

- El desenvolupament del **Pla Director d'Equipaments Judicials 2014-2020** i del **Pla d'Equipaments Penitenciaris 2014-2020**.
- La planificació i actuacions per a la implantació de **l'Oficina Judicial en 6 partits judicials**.
- La planificació i implantació del nou **model organitzatiu de l'Oficina Fiscal**.

- El desenvolupament de les **línies estratègiques** de la mediació per impulsar el seu ús, incrementar les derivacions judicials, professionalitzar els mediadors, mitjançant formació reglada i la implementació del programa de coordinació de la parentalitat.

Pel que fa a la seguretat i protecció civil, és evident que caldrà desenvolupar totes les estructures de seguretat interna i internacional pròpies d'un país. Les tenim identificades (serveis d'intel·ligència, ciberdelinqüència, terrorisme, delinqüència organitzada i transnacional...) i començarem a treballar en la definició de l'estratègia d'implantació a fi que s'adeqüin al marc competencial d'un estat propi.

Senyores i senyors diputats, tenim l'oportunitat de fer un país nou. Un país millor del que tenim, en tots els aspectes i totes les seves dimensions.

Molt de tant en tant, només molt de tant en tant, els països es troben en cruïlles decisives en el decurs de la seva història. Quan això succeeix no es tracta només de fer camí, que això poc o molt ho fa tothom, es tracta de triar entre camins possibles, sabent que no tots porten al mateix lloc. Uns porten al lloc d'origen, i són els més còmodes, perquè són els més coneguts. Altres porten a culs de sac, i, per tant, són temps perdut i energies malgastades. N'hi ha d'altres, en fi, que són plens de bardisses, de punxes i d'espines, però que si aconsegueixes recorre'ls pots arribar a la carena i contemplar la vall oberta i un horitzó ple d'oportunitats.

Catalunya es troba en un punt així de la seva llarga història, en una cruïlla de camins en què la decisió col·lectiva assenyalarà el rumb per a molts anys i per a moltes generacions. Per això és tan transcendent que els que hi som ara no errem en la tria del camí: fallaríem a molts que ens han precedit, però sobretot decebríem i tallaríem les ales a molts que ens han de succeir.

Arribats a la cruïlla, hem de triar entre subordinació i llibertat. La subordinació és còmode, però té un cost; la llibertat és incòmode, perquè té un preu. Hem de triar entre assumir el cost de la subordinació, o pagar el preu de la llibertat.

L'any passat, 2014, vàrem celebrar el tricentenari de la pèrdua de les llibertats, els drets i les institucions de Catalunya: la creu de la subordinació obligada. Però també vàrem commemorar el centenari de la Mancomunitat: la cara d'un primer aire de llibertat.

Alguns de vostès em poden dir que entre subordinació i llibertat hi ha camins intermedis. És cert. Tan cert com que són camins que no depenen de nosaltres, sinó de la voluntat de l'Estat d'obrir-los i, un cop oberts, de no convertir-los en carrerons sense sortida o en murs tapiats que no permetin seguir avançant.

En la ja llarga història del catalanisme, persones, generacions i partits diferents han apostat reiteradament i fins i tot tossudament pels camins intermedis, les

anomenades terceres vies. Des de les Bases de Manresa de finals del segle XIX fins al Pacte Fiscal de fa quatre anys, es desplega una llarga cadena d'intents de terceres vies: la Mancomunitat, l'Estatut avortat amb la dictadura de Primo de Rivera, l'Estatut de Núria de la República, la reinstauració de la Generalitat l'any 1977 abans d'aprovar-se la Constitució espanyola, l'Estatut de Sau, i l'Estatut del 2006. Més de cent anys de camins intermitjos i de terceres vies, amb els seus llargs períodes dictatorials, aquests sí fruit de sublevacions contra l'ordre establert i les lleis vigents de cada moment, aquest sí. Més de cent anys rebutjant la subordinació però sense prioritzar del tot la llibertat, sempre en ares d'un bon encaix, o al menys d'un raonable encaix, de Catalunya dins l'Estat espanyol.

Després de tants intents d'encaix, on som? Els demano que es facin aquestes preguntes: Se'ns reconeix com a nació? L'Estat protegeix i promou la nostra llengua pròpia, el català? Podem aplicar el sistema d'immersió lingüística en el nostre àmbit educatiu, garantia de cohesió social i d'igualtat d'oportunitats, sense ingerències contínues de les institucions de l'Estat, siguin executives, legislatives o judicials? L'Estat s'ha preocupat de reduir el dèficit fiscal crònic de Catalunya, font permanent de desigualtats econòmiques, socials i territorials? L'Estat s'ha compromès a invertir en infraestructures bàsiques d'acord amb el pes demogràfic i el potencial econòmic de Catalunya en algun moment? Podem decidir des d'aquest Parlament una legislació d'horaris comercials per garantir un comerç urbà, cohesionador, equilibrat i modern? Podem decidir quina bonificació tindran els contractes dels discapacitats que treballen en un centre especial? Podem regular els talls de subministrament energètic per evitar que persones vulnerables passin fred a l'hivern? Podem intervenir en la regulació energètica per aconseguir que el cost de l'energia no perjudiqui el nostre teixit productiu? Podem autoritzar nous medicaments necessaris per garantir una millor salut als nostres conciutadans? Podem gestionar els nostres ports i aeroports? I les nostres vies d'alta capacitat? I el sistema de rodalies? Podem gestionar i recaptar els impostos que paguen les empreses i els ciutadans de Catalunya? I les pensions? I les prestacions d'atur? Podem modificar l'IVA cultural? Podem fer lleis de mecenatge? I de la propietat intel·lectual? Podem gestionar la part que ens correspon de l'aigua de la conca hidrogràfica de l'Ebre i per tant els regadius d'una bona part del sistema agrari català?

La resposta a totes aquestes preguntes la saben molt bé: és NO. No podem fer res de tot això, ni de moltes altres coses. Fixin-se que no parlo ni de defensa, ni de moneda, ni de bancs centrals, ni d'ambaixades, ni de tractats internacionals sobre comerç o seguretat. Estic simplement esmentant decisions elementals que qualsevol país que es consideri país i es vulgui autogovernar té perfectament al seu abast. Fins i tot dins d'un sistema de sobirania compartides com el de l'Europa actual.

Hauria pogut ser tot plegat diferent de com ho descriu? En aquest cas la resposta és sí, hauria pogut estat diferent; d'oportunitats no n'han faltat. Sense anar més lluny, si s'hagués assumit el projecte d'Estatut que va aprovar aquest Parlament el 30 de setembre de l'any 2005 amb una amplíssima majoria, ara no seríem on som. Fins i

tot si s'hagués respectat l'Estatut finalment referendat pel poble de Catalunya l'any 2006 i s'hagués aplicat amb lleialtat, tampoc seríem on som. Tanmateix, si cap d'aquests marcs d'encaix han sigut respectats, vol dir que el problema de fons no és la manca de voluntat de Catalunya d'encaixar, sinó que el problema de fons és la manifesta incapacitat de l'Estat espanyol d'acceptar en el seu sí una Catalunya amb personalitat pròpia, identitat pròpia i projecte propi. En el fons, és la intolerància de l'Estat espanyol, sobretot de les seves elits administratives, econòmiques, polítiques, periodístiques, intel·lectuals i sovint religioses, d'acceptar-se com un Estat plurinacional, és a dir, com el que és. De la mateixa manera que hi ha persones que tenen intolerància a algun aliment, l'Estat espanyol té intolerància a la realitat nacional catalana. Una intolerància que no ve d'ara, però que es segueix manifestant quaranta anys després de la mort de Franco, malgrat la lleialtat que Catalunya ha demostrat en tots els grans reptes que Espanya ha hagut d'encarar en les darreres dècades, ho repeteixo, malgrat la lleialtat que Catalunya ha demostrat en tots els grans reptes que Espanya ha hagut d'encarar en les darreres dècades des de la transició democràtica fins a la lluita contra el terrorisme, des de la integració europea i a l'euro fins als enormes corrents de solidaritat econòmica a fi d'ajudar als territoris menys productius de l'Estat.

La manca de reconeixement i de respecte a la nació catalana -i parlo de nació no principalment en termes històrics, sinó de comunitat que defensa un projecte propi a partir d'uns valors propis- està en l'arrel de la desafecció que una part molt significativa de la societat catalana sent per l'Estat espanyol, no per Espanya. Desafecció que anirà a més davant de la incapacitat de l'Estat espanyol d'articular una proposta mínimament atractiva per a la majoria de la societat catalana.

Aquests dies n'hem tingut un nou tast: una majoria parlamentària que es deriva d'unes eleccions democràtiques –com aquesta- amb altíssima participació de la ciutadania, en el moment que comença a actuar per fer possible el mandat democràtic obtingut, és rebuda amb expressions tan fines i tolerants com “sedición”, “traición”, “motín”, “golpe de Estado institucional”, “insurrección”, i altres carícies verbals i paraules ben intencionades d'aquells que sempre diuen que ens estimen molt.

L'Estat no vol comprendre, vol destruir. Es sent atacat, quan el que s'hauria de sentir és qüestionat i no pas atacat. El 27 de setembre, dos milions de catalans li van dir a l'Estat a través de les urnes: “d'aquesta manera, ni podem ni volem seguir. Però no per això renunciarem a un projecte propi per viure millor”.

Faig notar aquesta aposta de projecte i, per tant, de futur. Davant les moltes situacions de tot tipus viscudes en aquests darrers anys, la societat catalana podia haver-se instal·lat en la resignació, l'empenyament o la desafecció de portes endins. Lluny de tot això, un gruix molt notable de la ciutadania catalana ha aglutinat el seus sentiments i els seus anhels, i els ha canalitzat en forma de projecte. El *mainstream* de la societat catalana és la voluntat d'exercir el nostre dret a decidir i la nostra

sobirania. I recordo un cop més que a Catalunya no es pot parlar de *mainstream* -de corrent ample- sense sumar moltes persones d'origens, de parles i de creences diferents.

Acabo amb una reflexió de portes endins, adreçada al Parlament, de qui depèn la investidura. La majoria de setanta-dos diputades i diputats a favor de crear un Estat independent per a Catalunya té el dret i el deure d'anar implementant el mandat rebut per part de la ciutadania, sense perdre de vista els cinquanta-dos diputats i diputades de la minoria i els onze que defensen el dret a decidir. Per la seva banda, la minoria té el dret i el deure de fer valer la seva posició, però no negant un resultat electoral que ha donat majoria absoluta parlamentària a la independència. I els recordo, especialment per algunes coses que s'han dit aquest matí, que mil i una vegades vaig respondre a mil i una preguntes abans de les eleccions en el sentit que si teníem majoria absoluta en aquest Parlament, tiràriem endavant el procés per acabar constituint un Estat a Catalunya. Mil i una vegades se'ns va preguntar i mil i una vegades vam respondre això. I si volen comptar vots, encantats de la vida: primer, comptin-los bé, perquè hi ha molts més sis que nos. I segon, si del que es tracta és de saber si es passa del 50% en vots, perquè de diputats i diputades està clar que passem, aleshores només hi ha un camí per saber-ho: un referèndum pur, com al Quebec i Escòcia, jurídicament vinculant i acceptant-ne el resultat. Em volen dir com es fa un referèndum així quan el Partit Popular, el PSOE i Ciutadans no volen ni despenjar el telèfon, ni obrir el correu electrònic, ni seure al voltant d'una taula per parlar-ne? Em volen dir com es fa un referèndum així si per posar les urnes el 9 de novembre de l'any passat, en una consulta sense conseqüències jurídiques, alguns de nosaltres estem processats per la via penal amb possibles processos d'inhabilitació i fins i tot de presó? Deixem-nos de fer trampes al solitari i de brindis al sol: l'Estat espanyol està políticament incapacitat per acceptar un repte de la profunditat i de l'alçada democràtiques com el que li està plantejant una part molt significativa de la societat catalana.

De la majoria depèn que no hi hagi bloqueig ni pèrdua innecessària de temps per iniciar el procés que ens ha de portar a l'Estat català. Un cop constituït el Parlament, això passa perquè hi hagi investidura i, per tant, nou Govern. Sense investidura no hi ha Govern definitiu, i conseqüentment el procés queda encallat; almenys, durant un temps. No s'entendria de cap manera que tinguéssim un parlament plenament operatiu, com tenim, convivint amb un govern que deriva de l'anterior legislatura i que precisament per això està en funcions. Una arrencada tan potent de legislatura requereix un govern a l'alçada dels reptes que ens hem marcat i pels quals disposem d'un bon mandat democràtic.

Diu un vell proverbi que "no pots dirigir el vent, però sí les veles del teu vaixell." Si el moviment del timó és el que permet seguir el rumb marcat, la superfície i l'orientació de les veles és el que fa que el vaixell navegui aprofitant el vent. Tanmateix, si no hi ha prou sintonia entre el timó i les veles, pot passar que l'embarcació tombi i no es pugui redreçar.

De nosaltres depèn que hi hagi navegació, i arribar a bon port. Sabem que la navegació no serà plàcida, més aviat al contrari. També sabem, però, que sense sortir de port quedem atracats, immòbils, aturats. Un preu massa alt després d'haver-nos preparat a fons per a la travessia; i després d'haver rebut un mandat clar sobre el rumb a seguir.

De nosaltres, i només de nosaltres, depèn que des d'aquesta setmana s'orientin bé les veles per aprofitar el vent que el 27 de setembre passat el nostre país va oferir a les urnes, als seus navegants.

Moltes gràcies.